

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 45. Bernoldi Visio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

culum te conjicere. Motæ sunt contra te querelæ in Concilio in Neustria celebrato; ego vero ab Episcopis jubeor tibi scribere, & exhortari, ut impios consultores a latere removeas, & spem regnandi abjicias. Nisi obtemperes, Episcopos meæ provinciæ aliarumque vicinarum convocabo, te & conscios tuos excommunicabimus, & latam sententiam Papæ, omnibus Episcopis & Principibus adjacentium regnorum denunciabimus. Circumspice ergo, Fili mi, quantum tibi immineat periculum! noli credere vocibus adulantium tibi, & inanem spem regnandi ingerentium. Memento, plurimum nocuisse patruis tuis, quod contempta Lege Dei Regno inhiaverint, & parentem tuum, postquam multas ærumnas sustinuisset, & Regno & vita fuisse privatam. Ceterum, pollicitus est mihi Rex, quod cupiat te honore & divitiis cumulare, si fortem, quam tibi parat, capere possis. Expecto a te responsum certum, & sincerum.

§. XLV.

Bernoldi Visio.

Haud diu postquam Carolus Calvus Imperator ex hac vita migrasset, cum quidam vir in Diocesi Remensi, Bernoldus nomine, in morbum incidisset, fessus est, accepit absolutionem, unctio-

nem,

Sæculum IX.
A.C. 877.*Hincm. opus.*
50. to. 2.
p. 805.

Sæculum IX. nem, & Viaticum; moxque ad extrema
A. C. 877. deductus, quatrinduo nec vocem emisit,
 nec quidquam alimenti præter aquam
 recepit. Die quarta vix satis deprehen-
 di poterat, an adhucdum spiraret. At
 media circiter nocte, oculos aperit, &
 voce firma uxorem, aliosque adstantes,
 jubet Confessarium suum celeriter ad-
 vocare. Intrat Presbyter, & peractis
 consuetis precibus, a Bernoldo apud le-
 ctum sedere rogatur. Tum ægrotans
 profatus est in hunc modum: *Collige ani-
 mum tuum, prodigiosa enim ex me me-
 dies, atque obortis lacrymis & inter cre-
 bros singultus dixit: In mundum alterum
 & in nescio quem locum translatus, vidi
 Episcopos quadraginta & unum, inter
 quos Ebbonem, Leopardellum, & Aeneam
 cognovi (Leopardellus idem ac Pardulus
 fuisse creditur) squalidis centonibus &
 fuliginosis tectos, & quasi per ignem tra-
 ductos. Jamque frigore concuti, jam ac-
 criter æstuarè videbantur.*

*Ebbo, meo nomine me compellans, di-
 xit: quia tibi licebit ad corpus tuum re-
 dire, ego & Fratres mei te rogamus, ut
 nos adjuves. Respondi: quomodo possum
 vos juvare? Et ille: Vade ad Vasallos
 nostros Clericos & Laicos, quos beneficia
 cumulavimus, & pete pro nobis eleemo-
 synas, preces, & Missas. Respondi: Ne-
 scire me ubi Vasalli eorum degerent.*

via comitem dederunt, qui me ad magnum ^{Sæculum IX.}
 deduxit Palatium, in quo permultos ipso- ^{A. C. 877.}
 rum Vasallos, de Dominis suis defunctis
 loquentes, conspexi. Postquam quæ in
 mandatis habebam exposuissem, eodem
 duce ad locum, ubi erant Episcopi, rever-
 sus, vidi eos læta facie, quasi rafa barba
 nitidos, & ex Balneo recenti venientes,
 Albis, † Stolis, sed sine Casulis, indu- † vestibus
 tos. Tunc Ebbo ad me: Intelligis jam,
 quantum opera tua levati simus? huc us-
 que sub severo, ut vidisti, ergastulario
 fueramus, nunc vero S. Ambrosii custo-
 diæ traditi sumus.

Ex illo loco delatus sum in alium,
 tenebris opertum, unde prospectus erat
 in regionem clarissimam, floridam & sua-
 ve olentem. In illa caligine autem vidi
 jacentem Regem Carolum, de cujus cor-
 pore pus exibat. A vermibus corrode-
 batur, nihilque præter ossa & nervos su-
 pererat. Is ad me: Bernolde! cur nul- ^{Bernoldus.}
 lum mihi affers auxilium? Accede ad E-
 piscopum Hincmarum, & refer, quod i-
 deo pati cogar, quæ vides, quia ipsius a-
 liorumque amicorum meorum admoni-
 tionibus obsecutus non fui. Dic, quod
 Episcopum semper magno in pretio ha-
 buerim, & jam sperem, quod opem latu-
 rus sit. Roget ipse nomine meo omnes
 clientes meos, ut & ipsi auxilium præ-
 stent, si enim communem operam con-
 Hist. Eccles. Tom. XII. Q9 tute-

Sæculum IX. *tulerint, brevi ab hac pœna liberabor.*
 A. C. 877. *Quæsiui, quis esset ille locus mihi conspicuus, unde tantæ lucis fulgor & odoris suavitas emanaret. Hæc est, inquit, Beatorum Sedes. Addidit Bernoldus in sua narratione: Propius me admovi, vidiq̃ tantam rerum pulchritudinem, tam exquisitas delicias, ut verbis hominum explicari non possint. Vidi innumerabilem multitudinem hominum candidis tunicis splendentium, & latantium. Vidi lucida sedilia, quorum aliqua adbuendum vacua venturis incolis parata erant. In illa via vidi etiam Ecclesiam, in quam ingressus conspexi Hincmarum cum Clericis suis præparatum & vestitum ad cantandam Missam, & retuli, quæ Rex Carolus iusserat. Mox ad locum, in quo Rex erat, regressus, vidi in luce habitantem, optima valetudine fruentem, & Regiis vestibibus ornatum. Atque ille ad me: Vides, quanta bona, dum mandata mea pertulisti, præstiteris?*

Bernoldus vidit quoque Jesseum Episcopum & Comitem nomine Otharium, in suppliciis gementes, quos etiam sicut illos, quos memoravimus, eripuit. Ipsi vero promissum, quod morbo liberatus annis quatuordecim superstes futurus esset. Cum hanc visionem Confessario suo narrasset, Communionem petiit & accepit. Dixit deinde,

se esurire, afferuntur cibi, & ipse receptis viribus convaluit. Re ista ad Hincmarum delata, accersivit ille Presbyterum virum prudentem & pium, quem cum jussisset omnia narrare, vera esse credidit, quia similia prodigia in Dialogis S. Gregorii, in Historia Bedæ, in Scriptis S. Bonifacii Moguntini, & tandem in Visione Wetini legerat. Ergo data ad omnes Fideles Epistola, in qua historiam totam refert, exhortatur, ut in hoc Mundo degentes semper de sorte sua in altero solliciti sint, remediis a Deo preparatis utantur, & in primis pro Rege Carolo, aliisque defunctis orent. (*)

Sæculum IX.
A. C. 877.

Sup. Lib.
XLVI. §. 54

§. XLVI.

Capitulare Hincmari.

Paulo ante, nempe undecima Julii anno octingentesimo septuagesimo septimo, Hincmarus quædam documenta duobus Presbyteris, quos constituebat Archidiaconos, tradidit. Ferme omnia eo tendunt, ut a sordida cupiditate abstrahantur, quo vitio haud dubie alii laboraverint. *Visitantes parochias rurales, meum, inquit, sequimini exemplum, & parochis oneri esse nolite. Homines*

Hincm. to. 1.
p. 38. to. 8.
Conc. p. 591.

Q q 2 non

(*) Hæc narratio omnibus veritatis notis destituitur; & deinde unus testis nullus testis.